

Va plantar un jardí lluminós i acolorit a l'Espai Cavallers el desembre més boirós dels darrers anys. I no s'ha mogut de la galeria lleidatana perquè és un dels artistes que formen part de la col·lectiva 'Format gran, format petit', que es podrà veure fins al dia 30. Joanpere Massana fa un homenatge a Ramon Llull. Una reflexió sobre la fragilitat de vida, sobre la nostra insignificança en un univers que ens sobreviurà. La bellesa altiva de les roselles, tan humils i tan delicades. Creixen del no-res com una mala herba, però no les pots posseir. El preu d'arrencar-ne una és veure-la morir.

Per ANNA SÀEZ / Foto de JAUME BARRULL

Joanpere Massana: "Reivindico el tacte en una era molt audiovisual, molt immediata"

idea i he convertit aquests conglomerats en arbres. En l'arbre de vida, que ramifica. Cada color és un pensament, una idea. Pintura, escultura, pobresa... Ramon Llull era a la cort i ho deixa tot per entrar a la congregació de Sant Francesc d'Assís i viure de manera austera. Per això he treballat amb fustes velles, trobades, que el pas del temps les ha anat enfosquant, erosionant.

- Hi ha un component espiritual important.

De fet, he incorporat el daurat per primera vegada. Representa la llum, el sol, déu... Fins i tot he utilitzat amb pa d'or. He treballat algunes peces com si fossin frontals d'altar. En certa manera, el color és la relíquia. També he jugat amb textures i materials. Reivindico el tacte en una època molt audiovisual, molt bidimensional, molt immediata. No tot és visual, les coses tenen

ànima. Les teles que faig servir s'arruguen perquè tenen memòria.

- On floriran ara aquestes flors?

Tinc un projecte molt interessant per intervenir a la Casa Duran i Sanpere de Cervera. Hi ha una església que és una passada! El primer serà treure les imatges. La religió, per a mi, no són imatges, són pensaments.

- Fidel a Llull.

Jo era molt barroca, necessitava una neteja. I vaig descobrir un compositor bestial, Ludovico Einaudi. Ell dóna molt valor als silencis. Em va ajudar a treure'm de sobre el barroquisme, a recuperar els blancs. Ara és moment de tornar a apreciar com de boniques són les coses, que som aquí quatre dies! Fixa't amb les roselles, com d'efímeres són.